

Hoofdstuk 16:

Nieuwe onthullingen

“Maar dan moet Vincent moet me een verhaaltje voorlezen!” Angie keek Vincent met stralende ogen vol verwachting aan. Niet veel eerder had Lakshmi tegen haar gezegd dat het tijd werd om te gaan slapen, waartegen de kleuter natuurlijk luidkeels had geprotesteerd. Ten slotte had ze haar weigering verruild voor een keiharde voorwaarde, als een al bijna volleerd diplomaat.

“Toe, alsjeblieft. Eén verhaaltje!” Angie keek met smekende blik haar ‘tante’ aan. Maar voor die iets kon zeggen, zei Vincent: “Natuurlijk, één verhaaltje! Neem je wel je nieuwe knuffel mee?”

“Olly!”, joelde Angie, die meteen de enorme pluchen olifant die naast haar op de eettafel stond, vast pakte en met haar vlezige armpjes in een dodelijke wurggreep nam. Het was het cadeautje dat hij natuurlijk voor haar had meegenomen; hij had het een dag eerder immers beloofd aan haar!

Lakshmi klapte in haar handen; “En dan nu naar bed. Hop!”

Ze beklommen gedrieën de trap en gingen de kamer binnen waar Angie altijd sliep als haar ouders, beide artsen in een ziekenhuis, op hetzelfde moment dienst hadden. Blijkbaar had Lakshmi speciaal voor Angie een kinderbedje gekocht en misschien ook wel passende gordijnen opgehangen, want de kamer had alles in zich van een kinderkamer.

Toen Angie eindelijk onder de dekens was gestopt, met Olly nog steeds dicht tegen zich aan, moest Vincent aan haar een sprookje voorlezen in een boekje vol verhalen over de Indiase mythologie. Het was blijkbaar haar favoriet: een parabel over een aap en een krokodil. En terwijl Vincent dat las, terwijl Lakshmi bij de deur zwijgend toe keek, voelde Vincent zich zowaar een keer bijna thuis.

“Goed, waar waren we gebleven gisteravond?”, zuchtte Lakshmi toen ze voor hen beide een kom melkthee had ingeschonken en zich in haar fauteuil had laten vallen.

“Radillo”, zei Vincent kort. Hij probeerde de thee, maar die was nog te heet om te drinken.

Net als het onderwerp blijkbaar, want Lakshmi zei: “Niet zo snel. Laat ik eerst iets zeggen over de andere eximianten die ik heb ontmoet.” En ze begon te vertellen over de andere mensen die ze in de Verenigde Staten had ontmoet met De Gave. Ene John, een vrolijke flierefluiter die met tal van kleine bedrogjes en manipulaties door het leven ging, maar nooit echt veel kwaads in het zin had. En zo nog wat mensen. Het meest had ze geleerd van een

zekere Victor Vidal, een emeritus-hoogleraar psychologie, die onderzoek had gedaan naar het verschijnsel van De Gave. Zijn conclusie was dat het een heel bijzonder misschien wel bovenmenselijk vermogen was; om die reden had hij die ook 'Eximius' genoemd, het Latijnse woord voor "uitzonderlijk" of "ongewoon". Hij had een soort Goddelijke Gave genoemd, vertelde Lakshmi. Zijn bijzondere opvatting was verder dat er op de wereld nooit meer, maar ook nooit minder, dan zeventien mensen bestonden die de Gave bezaten.

"Waarom in hemelsnaam zeventien?", vroeg Vincent verbaasd.

Lakshmi schudde haar hoofd; "Hij heeft het me verteld, maar ik kan het niet navertellen. Iets over de mystieke betekenis achter dat getal, of zo. Ik vroeg me soms echt af of Victor het wel allemaal op een rijtje had. Hij was ook al hoogbejaard, moet je weten. Zelf zei hij dat hij al meer dan honderd jaar oud was!"

Vincent schudde onbegrijpend zijn hoofd, "Maar, waarom heb je nu geen contact meer met al die mensen met de Gave?"

Lakshmi perste haar lippen op elkaar, "Omdat er dingen gebeurden. Hele nare dingen. Jij kent ook dat verschijnsel van de transmissie. Wij eximianten kunnen ons aan elkaar versterken. Wat zei je zelf? Voeden. Zelf was het nooit in mijn hoofd op gekomen om, om die reden te gaan ... jagen op anderen. Maar daar dacht niet iedereen zo over!"

"Je bedoelt dat... iedereen die je kende met de Gave... gedood is...?"

Lakshmi knikte en slikte moeilijk. "Ik ben er zelfs getuige van geweest hoe John, die arme goede John, de prooi werd van zo'n... jager. Zo'n predator. Ik kon zelf ternauwernood ontsnappen. Dat is al meer dan tien jaar geleden."

"Noem je ze zo? Predatoren?"

Lakshmi haalde haar schouders op; "Als jij dat zo wilt, prima. Monsters, dat mag van mij ook, want dat zijn het!" Haar toon werd opeens veel heftiger; "En ze gaan steeds verder. En wat nóg erger is, is dat de eerste monsters, hun eigen nóg grotere monsters baarden. En nóg eens. Als de cyclus van het leven, maar dan eerder de cyclus van de dood. En nu is er nog maar één over!"

"Eén wat?", vroeg Vincent verward.

Lakshmi keek hem geïrriteerd aan en drukte haar iele brilletje weer hoger op haar neus. Zo leek ze wel op een strenge bibliothecaresse. "Eén predator natuurlijk! Heb je wel opgelet? Ik heb je zelfs al zijn naam gezegd."

Eindelijk begreep Vincent het: "Radillo."

Lakshmi knikte, "Het grootste monster van hun allemaal. Hij jaagt inmiddels over de hele wereld op eximianten, niemand is meer veilig. En intussen wordt hij na elke transmissie steeds machtiger. Iedereen is doodsbang!"

Vincent streek nadenkend over zijn kin; "Maar wie is hij dan? Waar komt hij vandaan?"

Lakshmi haalde haar schouders op; "Niemand die het weet. Het is een grote, sterke man. Kaukasisch uiterlijk. Met een volledig kaal hoofd. Je kan niet aan hem zeggen of hij veertig jaar oud is of honderdveertig jaar. Want ja, dat aspect van de transmissie had je toch zeker al begrepen?"

"Dat mensen er onsterfelijk door worden?", vroeg Vincent.

Lakshmi schudde haar hoofd; "Nee, natuurlijk niet. Maar ze kunnen wel met al die 'levensenergie' die ze met die transmissie krijgen, hun veroudering vertragen."

Vincent knikte, "Maar misschien heb ik dan toch gelijk. Wat nou als die... Radillo, zoveel transmissies tot zich neemt, dat hij zijn veroudering helemaal weet stil te zetten. Dan wordt hij praktisch onsterfelijk."

Lakshmi keek hem onderzoekend aan, “Dat heb ik vaker gehoord, inderdaad. Misschien heb je wel gelijk en is dat het ultieme doel van die Radillo. Onsterfelijkheid!” Ze liet het woord zwaar tussen hen in hangen in de stilte die even viel.

“Jezus, wat een situatie”, zuchtte Vincent ten slotte. Hij zakte terug in de kussens en stelde zich voor hoe een grote kale man met enorme krachten misschien wel op dit moment op hem aan het jagen was.

Lakshmi stond op en tilde de lege theepot op van de salontafel. “Weet je wat? Ik denk dat het tijd is voor wat sterkers... Ik ga zoeken!”

Ze liep naar de open keuken en Vincent keek haar na. Met haar lange rok, wollen vestje, bril en licht grijzende zwarte haar, leek ze zo gewoontjes. Een vriendelijke juf op een basisschool, de eigenaresse van een klein furniturenwinkeltje, zoiets. Een dame die je zonder nadenken op straat zou passeren in ieder geval. Zonder ooit te kunnen bedenken dat ze behoorde tot een zeer select clubje mensen met een uitzonderlijke gave.

Maar ze was meer dan dat. Haar beweeglijke gezicht en scherpe onderzoekende blik gaven prijs dat ze zeer intelligent was. Ze deed hem denken aan die jobcoach die hij jaren geleden eens had bezocht, toen hij nog makelaar was geweest. Hij was geïmponeerd geweest hoe snel die dame hem begrepen had, echt begrepen. Haar slotadvies was toen één van de belangrijkste redenen geweest om ontslag te nemen als makelaar en zich in een ongewis avontuur als internet-pionier te storen. En dat zelfde voelde hij bij Lakshmi: zij was een mens dat zich heel goed in mensen kon verplaatsen. Niet voor niets was zij natuurlijk ook zelf óók een coach geworden met dat ‘Human Mind Bending’ van haar.

Er viel Vincent opeens in dat hij tot nu toe eigenlijk steeds zomaar aangenomen had dat hij de Gave alleen maar voor slechte dingen kon gebruiken; door mensen te manipuleren, te misbruiken, mentaal te verkrachten. Maar dat hoefde natuurlijk helemaal niet zo te zijn: hij zou zijn Gave ook kunnen gebruiken om mensen te helpen! Zoals Lakshmi blijkbaar deed!

“Ik heb niet heel veel sterke drank, ben ik bang. Durf je het aan dit appeltje te proberen dat ik achter in een keukenkastje vond?”, vroeg Lakshmi, die weer de woonkamer binnen gelopen was met een bestofte fles van groen glas in de hand en twee glazen.

“Vooruit”, glimlachte Vincent, “Als we dan beide hier ter plekke dood neervallen aan een vergiftiging, zijn we in ieder geval die Radillo te snel af...!”

Lakshmi lachte en zette de fles op de salontafel. Maar net op het moment dat ze inschonk, klonk een scherp geluid. Er werd op het smalle raampje naast de voordeur getikt, begreep Vincent meteen. Hij verstarde en merkte dat Lakshmi dezelfde reactie had.

“Wie? Op dit tijdstip?” Lakshmi fluisterde opeens.

“Ik ga wel kijken!” Vincent stond op en liep naar de deur. De kans dat er echt gevaar op de loer lag, was toch klein, hield hij zich voor. Sjak en Sjon, die in hun aan de straat geparkeerde auto waren achter gebleven, hielden al sinds hij hier was aangekomen alles nauwlettend in de gaten als het goed was. Vincent had echter opeens een beeld voor zich hoe ze beide levenloos op hun stoelen lagen, het bloed gutschend uit hun opengereten kelen. Maar hij vermande zich en opende de deur.

Het was Sjak en hij was alleen. Vincent slaakte een zucht van verlichting.

“Het spijt me ontzettend”, zei de grote kale Indo met beschroomde stem, “Maar zou ik misschien even van het toilet gebruik mogen maken?”

Vincent kon zich niet inhouden en lachte verbaasd. Het viel hem opeens in hoe belachelijk het was, dat hij daar echt geen moment over nagedacht had. Maar Sjak en Sjon mochten dan wel zijn ‘instrumenten’ zijn; ze bleven ook mensen met hun normale behoeften en noden.

“Snel dan”, zei Vincent, “En maak er geen troep van.” Hij wees naar de toiletdeur en Sjak knikte dankbaar en schoot snel naar binnen.

“Je beseft toch wel dat ik het geen aangenaam idee vind die mannen hier binnen te hebben”, zei Lakshmi fronsend toen hij terug liep de woonkamer in.

“Ik weet het, maar ze zijn er echt voor onze veiligheid.”

“Ha, jouw veiligheid dan toch zeker!”, schamperde Lakshmi hoofdschuddend.

Vincent knikte toegevend en moest weer denken aan hoe zijn bewakers eerder die avond ook al voor opschudding gezorgd hadden. Toen hij bij Lakshmi had aangebeld en door haar binnen was gelaten, was hij namelijk meteen naar binnen getrokken en had ze snel de deur achter hem dicht gegooid.

“Volg me”, siste ze en ze haastte zich de trap op. Vincent volgde haar verbaasd naar de kleine overloop, waar Lakshmi al richting een klein raampje gelopen was, dat uit keek over de straat. Heel voorzichtig bewoog ze de vitrage een beetje opzij.

“Ja, ze zijn er nog!”, siste ze en ze wenkte Vincent. Hij stelde zich op aan de andere kant van het raam en tuurde ook voorzichtig naar buiten. Hij wist even niet waar hij moest kijken. Zijn gehuurde Lexus stond tegenover en iets verderop zag hij de zwarte Ford staan van zijn mannen; Sjak en Sjon. Ze waren beide evenwel niet te zien achter de getinte voorruit. Opeens begon hem te dagen waar dit over ging.

“Daar”, siste Lakshmi, “In die zwarte auto. Ze reden achter je aan en stopten vlakbij. Toen ze voorbij reden, zag ik twee mannen in de auto zitten!”

“Lakshmi...”, begon Vincent.

“Godverdomme”, vloekte Lakshmi, “Jij hebt toch niet Radillo of zijn mannen op mijn spoor gezet?” Ze keek paniekerig uit de ogen, “Oh, verdomme. Ik had mezelf ook nooit met je moeten toelaten, wat ben ik toch dom!”

“Lakshmi”, begon Vincent weer en hij legde een hand op haar schouder, “Rustig maar. Het zijn mannen van mij! Mijn... bewakers zeg maar.”

Ze keek hem verbaasd aan; “Jouw... bewakers. Je bedoelt...”

Vincent knikte; “Ik heb ze volledig geconditioneerd. Maar, ze waren al verpest, hè! Ik heb ze overgenomen van die... Eximiant... die ik heb moeten vermoorden. Uit noodweer. Weet je wel, ik heb je al over hem verteld, Step Bikkers.”

“Maar je hebt niet verteld over dat je je eigen... marionetten... hebt!”, bracht Lakshmi uit.

Vincent haalde verward zijn schouders op en begreep dat ze gelijk had. “Het kwam niet ter sprake. Ik had ze gisteren ook niet meegenomen, omdat ik je er niet mee wilde laten schrikken...” Het leek hem toch niet dat dit een gekke gedachte was; hij moest weer denken hoe negatief Buck Ogg over zijn ‘goons’ geweest was.

Lakshmi keek hem onderzoekend aan en uiteindelijk zakte de spanning weg uit haar lijf. Vincent wreef nog een keer over haar schouder en trok zijn hand terug; “Sorry, ik had je het eerder moeten vertellen.”

Lakshmi schudde heel kort haar hoofd en zei; “Vooruit, we vergeten het. Maar een fijn idee vind ik het nog steeds niet!” Ze draaide weg van het raam en liet de vitrage zakken, “Kom, we gaan weer naar beneden. Je moet helpen met het eten. Over een half uurtje wordt Angie afgeleverd!”

“Top”, grijnsde Vincent opgelucht, “Laat mij maar groente snijden, de tafel dekken en afwassen. Voor de rest ben ik een vreselijke kok!”

Tijdens het afdalen van de trap keek Lakshmi hem over haar schouder aan en lachte; “Dat

zal vast niet het enige zijn waar je slecht in bent, Vincent Vegelyn!”

“Het smaakt inderdaad vreselijk”, grijnsde Vincent, nadat hij een slokje had genomen van het appellikeurtje. Hij maakte een overdreven vies gezicht en tot zijn opluchting merkte hij dat Lakshmi moest lachen.

“Wat wil je? Wij Aziaten zijn vreselijk met sterke drank”, grinnikte ze.

Vincent nam nog een slokje en begon het spul eigenlijk zowaar te waarderen; hij kreeg er een warm gevoel van in zijn buik. “Er is eigenlijk nog één vraag die ik wil stellen, als dat mag.”

“Eentje maar?” Lakshmi had een mooie lach, constateerde Vincent, verbaasd om die gedachte. Gestommel deed hem opkijken. Het was Sjak die uit het toilet kwam; nog steeds had hij de blik in zijn ogen van een schooljongen die was betrapt op spieken. Hij knikte heel kort en verdween toen snel door de voordeur om die vervolgens overdreven voorzichtig achter hem dicht te trekken.

“Ehh, waar waren we?”

“Je ene grote vraag”, glimlachte Lakshmi.

“Goed dan”, Vincent moest ook lachen, “Daar komt die dan. Je hebt eerder gezegd dat je nog steeds... contact hebt met enkele anderen. Eximianten, zoals jij ze noemt. Is dat zo?”

Lakshmi knikte alsof ze die vraag had zien aankomen. “Eén keer. Dat was alweer vijf jaar geleden of zo, bij een groot congres over Human Resource in Chicago. Ik had eigenlijk helemaal niet willen gaan. Ik vind vliegen vreselijk en met de trein ben je een dag aan het reizen. Maar ik werd overgehaald door een voormalig collegaatje om een lezing te houden. Ik had al meteen spijt toen ik aan kwam. Ik hou ook al helemaal niet van mensenmassa’s, moet je weten. Juist ook omdat de kans dan groter is dat je *Anderen* tegenkomt.”

“En precies dat gebeurde dus?”

Lakshmi knikte. “In mijn hotel, tijdens de enige nacht dat ik daar zou blijven. En ik had juist een heel hotelletje buiten het centrum uitgekozen om de kans anderen tegen te komen maar zo klein mogelijk te maken. Maar meteen toen ik de hotelkamer binnen kwam, vóelde ik het al!”

Vincent knikte; hij wist wat ze bedoelde: het gevoel van de nabijheid van een *Ander*.

“Mijn eerste aandrang was om meteen weg te vluchten, maar er was echt niemand naast mij in die hotelkamer. Ik dwong mezelf om tot rust te komen en niets overhaasts te doen. Ik hield mezelf voor dat ik spoken zag. Ik zat net op mijn bed toen er werd aangeklopt. Vijf korte klopjes achter elkaar, en even vele keren werd de deurknop een paar keer omgedraaid, heel vreemd. Het was zo’n ouderwetse deur moet je weten, met een echte sleutel waarmee ik het slot natuurlijk dicht gedraaid had van binnenuit.”

“Wat deed je?”, vroeg Vincent.

Lakshmi vertelde over hoe ze bijna in paniek het raam uit had willen springen, ze zat twee hoog en had het misschien nog overleefd ook, schatte ze zo in. Maar uiteindelijk had ze de deur open gedaan. Er bleek een jonge vrouw te staan, een vroege twintiger, met een blauwe kleurspoeling in haar blonde haar. Lakshmi had een ongelooflijk sterk gevoel gehad dat ze tegenover een andere *Eximiant* stond.

“Ze leek zelf ook heel erg geschrokken en putte zich uit in verontschuldigen. En ze begreep zelf ook niet wat er gebeurde”, ging Lakshmi door, “Het was heel gek, maar al heel snel begreep ik dat ik geen enkel gevaar van haar hoefde te vrezen. Het was overduidelijk dat ze nog nooit een... *Ander* was tegen gekomen. Sterker nog: ze wist niet eens dat er *Anderen*

bestonden! Kortom: ze was banger dan ik!”

“En toen?”, vroeg Vincent.

Lakshmi vertelde verder over hoe ze het meisje had binnen gelaten en vervolgens de hele nacht met elkaar hadden gepraat. Ze bleek Inga Ziegler te heten, ze was Duitse en ze studeerde Toegepaste Psychologie aan de Universiteit van Leipzig. Dit bezoek aan dit congres, samen met haar hoogleraar, was haar eerste trip buiten Europa.

“Er was iets bijzonders aan dit meisje, iets heel bijzonders”, zei Lakshmi, “Ze had zo’n open, pure uitstraling. Zonder dat ik het door had, begon ik haar te vertellen over de Gave en wat ik ervan wist. Inga was gefascineerd, maar ook overdonderd en begon toen zelf ook te praten. Onder meer dat ze van zeer bescheiden komaf was, en haar... speciale vermogens diverse malen had gebruikt om verder te komen in het leven. In het gesprek met de commissie die studiebeurzen verstrekke bijvoorbeeld. En door bijvoorbeeld die hoogleraar over te halen haar mee te nemen als assistente naar dit congres; Inga wilde zo graag wat van de wereld zien!”

“En verder?”, vroeg Vincent snel.

Lakshmi haalde haar schouders op; “Dat was het wel. We besloten allebei nog een paar uur slaap te pakken voor de volgende congresdag. En daarna pakte ik meteen de trein naar huis...”

“Heb je nog contact met haar?”, vroeg Vincent.

Lakshmi knikte; “Inga ging natuurlijk net als mij meteen weer weg uit Chicago en terug naar Duitsland. Maar we hebben sindsdien contact gehouden via de mail. Ten minste, tot een kleine maand geleden...” Er viel een beladen stilte.

“Wat is er gebeurd?”, fluisterde Vincent.

Lakshmi nam een flinke slot van haar likeurtje voor ze zei: “Ze reageerde niet meer op mijn mailtjes, dat gebeurde er. Maar dat was vooral verontrustend door wat daarvoor gebeurde.” Ze vertelde erover hoe Inga (“vraag me niet hoe, ik weet niets van computers”) achter het bestaan van een heel obscuur forum op internet was gekomen. Het was gewoon openbaar toegankelijk geweest, voor de goede vinder. Maar één van de lopende discussies ging over de dreiging van ene ‘Ollidar’. De cryptische teksten zeiden de meeste mensen natuurlijk niets, maar Inga en Lakshmi hadden begrepen dat het moest gaan over Radillo. Het had er alle schijn van dat drie Eximianten elkaar via dit forum op de hoogte hielden van de acute dreigingen.

“Zijn jullie aan die discussie gaan meedoen?”, vroeg Vincent. Hij bedacht zich meteen dat hij Buck Ogg moest vragen eens te onderzoeken wat er achter dat forum schuil ging.

“Ja, dat deden we. We maakten een alias aan, Sonesta, naar de naam van het hotel waar Inga en ik elkaar voor het eerst ontmoet hebben. En we begonnen bij te dragen aan de discussie.”

“Wat heb je ervan opgestoken?”

Lakshmi haalde haar schouders op, “Weinig. Niemand wist meer over wie Radillo nu is. We deelden met name nieuwsberichten met elkaar met sterfgevallen die ons verdacht leken en probeerden te achterhalen of dat iets met Radillo te maken zou kunnen hebben.”

“Hoezo, waar zochten jullie dan specifiek naar?”

“Ik weet niet of het waar is, hoor”, fluisterde Lakshmi, “Maar het schijnt dat Radillo de transmissie zo extreem geperfectioneerd heeft, dat hij zijn slachtoffers volledig uitgeteerd achter laat, alsof het kankerpatiënten waren. Zoiets zorgt natuurlijk voor vraagtekens.”

Vincent staarde haar verbijsterd aan. Hij kon zich niet herinneren dat mevrouw Waller er

anders had uitgezien na de ... Voeding door Charles de Commenay, maar heel zeker wist hij het ook niet. Zelf had hij het in ieder geval niet ervaren toen hij de voeding had ontvangen van Step Bickers, "En hebben jullie ooit zoiets gevonden?"

Lakshmi knikte, "Jazeker. Eén geval in de States zelf. Iemand uit het forum kende die persoon vaag en wist dat het inderdaad een Eximiant was. Maar internationaal zijn we ook enkele gevallen tegen gekomen. In Thailand, Australië, Europa."

"Waar in Europa?", vroeg Vincent, die opeens benieuwd was of ze mevrouw Waller gevonden hadden.

"Een stad in Spanje net ten zuiden van Madrid. Ehh.. Toledo was het, ja."

Vincent knikte bijna teleurgesteld en probeerde zijn gedachten te verzamelen, "Maar... Wat heeft dit te maken met het verdwijnen van Inga?"

Lakshmi zuchtte: "Een alarmerend bericht in het forum: de server was gehackt en er waren gegevens gestolen; ook onze inlog-gegevens en misschien wel meer! We moesten allemaal zo snel mogelijk weg wezen en als het kon onderduiken! Sinds die tijd is het stil op het forum. Iedereen is doodsbang!"

"Waarom ben jij niet gevlucht dan?", vroeg Vincent.

Lakshmi haalde haar schouders op, "Onze inlognaam, Sonesta, was van Inga. Dus ik zou veilig moeten zijn."

Vincent knikte en begon beter te begrijpen waarom Lakshmi zo voorzichtig was, "En Inga?"

"Zij was niet veilig en dat wist ze zelf ook. In de laatste mailwisseling met haar, zei ze dat ze een tijdje van de *grid* wilde. En dat was het laatste bericht van haar..."

Er viel een stilte en Vincent dronk zijn glaasje likeur leeg terwijl hij probeerde de gevolgen te overzien. Was Inga het slachtoffer geworden van Radillo? Maakte die nu jacht op haar in Leipzig of omstreken? Hij voelde kippenvel over zijn hele lijf kruipen.

"Dan ruim ik nu wel af!"

Vincent sprong overeind van zijn stoel en begon vieze borden te stapelen.

"Alsjeblijf, laat mij dat doen!" Rita was opeens ook al opgestaan en legde een hand op Vincent's arm om hem tegen te houden. Een moment later had ze zijn stapel borden al overgenomen.

"Kom, Vincent, dat laten we onze gast toch niet doen?", voegde Buck Ogg toe. Hij had nog geen enkele aanstalten gemaakt om op te staan van zijn stoel en rekte zich juist comfortabel uit, misschien wel om zijn maag meer ruimte te bieden. Dat kon goed zijn; want ze hadden zojuist genoten van een heerlijk maal van gekookte aardappelen, groente en gebakken kip. Vincent vroeg zich af of nu het gevaar was dat Buck zich liet vetmesten door zijn nieuwe vriendin, maar verwierp meteen die gedachte. Het eten wat hem dik had gemaakt, was fastfood geweest, heel anders dan Rita's gezonde maaltijden.

"Ik ruim zelf alles wel op hier en in de keuken, jullie maken toch overal maar een rommel van", ging Rita door, die bedrijvig spullen op een serveerblad stapelde.

"Dank je wel, Rita", zei Vincent, "Ook voor het eten, het was heerlijk!"

"*You're a hon!*", glimlachte Rita, die oprecht blij leek te zijn met het compliment. Ze keek Buck aan: "Waarom gaan jullie niet even naar je studeerkamer. Jullie hebben vast zaken te bespreken, of zo. Dan kan ik hier even ongestoord mijn gang gaan."

Buck sprong vliegensvlug overeind, "Maar natuurlijk, uwe majesteit! Uw wens is ons bevel!", zei hij overdreven teatraal. Hij richtte zich tot Vincent; "Als u me wilt volgen?" Hij

maakte zwierige gebaren richting de open trap in de woonkamer.

Terwijl Rita, lachend om de fratsen van Buck, de eettafel verder afruimde, liet Vincent zich door Buck naar boven voeren. Hij verbaasde zichzelf erover hoezeer hij zich hier al thuis voelde hier, terwijl hij pas voor de eerste keer was in dit huis was. Het was op zijn minst even gezellig en knus als het huis van Lakshmi!

Eerder op de dag had hij Buck gebeld en hem verteld over hoe de ontmoeting met Lakshmi Khupane gegaan was. Ook had hij hem verteld dat hij weer wat vragen voor hem had.

“Oh, mag ik weer onbezoldigd detective spelen?”, zei Buck smalend, “Het is maar goed dat ik zo’n ongelooflijke goedzak ben, jongetje Vegelijin.”

“Ik kan je niet voldoende bedanken”, bracht Vincent uit.

“Ha! Laten we eerst afwachten of ik iets kan met je vragen! Kom vanavond bij me thuis, dan weet ik meer. Rond zessen, dan kun je meteen mee-eten.”

“Dat appartement in de City, waar was dat ook alweer precies?”

“Fout, eerlijk gezegd ben ik daar nog zelden. Vanaf komende maand ga ik het zelfs verhuren, voor absurd veel geld ook nog eens, wil ik daar graag nog aan toevoegen. Nee, ik ben eigenlijk tegenwoordig vooral in Hackensack, bij Rita. Rita Mayweather, heb ik je al verteld over mijn vriendin?”

“Nee, eigenlijk niet”, zei Vincent. Hij had er ook niet naar gevraagd, besepte hij. Alsof hij had verwacht dat een über-nerd als Buck wel een verstokt vrijgezel moest zijn, of zo.

“Ik stuur straks het adres via de sms. Ik moet nu gaan”, zei Buck, “Oh ja, nog één ding, Vince.”

“Ja?”

“Don’t bring your goons!”

En zo was Vincent nu alweer te gast in een zelfde soort knus Amerikaanse middenstandshuis. Hij had Buck Ogg maar niet verteld over dat Sjak en Sjon buiten de wacht hielden, maar hij had zijn mannen wel geïnstrueerd dat ze alleen bij acute dreiging mochten aanbellen; voor een toiletbezoek moesten ze maar uitwijken naar het café dat Vincent in dezelfde straat al had opgemerkt.

Buck liet hem voorgaan in een kamer die voor bijna de helft werd gevuld door een bureau met daarop drie grote beeldschermen. Vincent ging zitten op de houten stoel die hem werd gewezen en Buck zeeg neer op een enorme leren bureaustoel die midden voor het bureau stond. Het leer zuchtte onder zijn gewicht, bijna in een soort passief-agressief verwijt dat Buck nog steeds wat kilootjes te zwaar was.

“*Say hello to Madonna*”, zei Buck terwijl hij met een muisbeweging de computer tot leven wekte, “Een jaloers wrokkig kreng is het, dus let op met wat je zegt.”

Vincent knikte en vroeg zich verward af of Buck dit als een grap had gezegd. De drie schermen waren inmiddels aan gefloept.

“Ik ben zo vrij geweest om je drie zoekvragen even klaar te zetten op deze manier”, zei Buck, “Of is het zo nog steeds niet goed en had je een Powerpoint-presentatie verwacht?”

“Nee, nee”, haastte Vincent zich te zeggen. Zijn blik viel op het linker scherm dat een artikel toonde waarin de naam Radillo voorkwam.

“Aha”, zei Buck, “Je bent al begonnen te lezen. Nou, vraag één dus: wie is Radillo? Het korte antwoord: Pietro Radillo, een voormalige poppenspeler uit Italië, uit het midden van de negentiende eeuw. Geboren 1820. Hij is vooral bekend geworden, omdat hij het

marionettenspel, met al die touwtjes zeg maar, verfijnde. Hij voegde, als ik het goed begrijp, er meer touwtjes aan toe.”

Vincent's hoofd tolde. Blijkbaar had de kwaadaardige jager op Luciden die momenteel huis hield, zijn naam niet volledig toevallig gekozen. Want de analogie van een poppenspeler met de vermogens van een eximiant was te overduidelijk. Heel even overwoog hij nog dat het één en dezelfde man was, en dat ze het gewoon over Pietro Radillo hadden. Dat betekende dat die al... bijna twee eeuwen oud moest zijn, of zo! Maar dat idee legde hij snel naast zich neer als te belachelijk. Er bleef echter wel ergens iets knagen aan hem van wat Buck verteld had: “Waar zei je dat hij vandaan kwam?”

“Italië, Venetië om precies te zijn. Voor de rest kon ik weinig vinden over hem. En de naam Radillo komt überhaupt weinig voor. Het is ook nog een straatnaam ergens in Spanje, maar daar zal je weinig aan hebben.”

Vincent dacht na. Er was iets aan die plek, Venetië, dat hem ergens anders aan deed denken, maar hij kon er niet op komen.

“Verder geen enkele melding bij Interpol of dat soort organisaties”, ging Buck door, “Ik bedoel dan iets over een *killer on the loose* met die naam. Of iets wat daarop lijkt. *The Puppeteer* of zo.” Hij grijnsde; “Het zou zo de naam kunnen zijn van een spannende thriller!”

Vincent knorde; “Eerder een horrorfilm dan!” Hij verschoof zijn aandacht naar het tweede scherm en herkende de naam van het forum dat Lakshmi genoemd had.

“En we gaan doorrrr”, kondigde Buck aan op de toon van een talk show host. Hij leek er plezier aan te beleven, “Dat forum, inderdaad. Beetje obscuur, weggestopt in een heel rustig hoekje van het internet. Heeft al in geen weken meer iemand op gekeken.”

Vincent knikte; “En die andere mensen die bijdroegen aan dat forum?”

“Dat waren er maar drie. Ze gebruikten natuurlijk ook aliassen. En ze hadden alle drie gemaskeerde ip-adressen.”

“Kan een kwaadwillende via dat forum adresgegevens hebben gevonden?”

Buck maakte een snuivend geluid: “Mogelijk. Maar daarvoor moet ik dieper graven.”

Vincent keek Buck vragend aan.

“Denk je dat ik hier alle tijd voor heb of zo?”, barstte Buck op hoge toon uit, “Ik heb ook nog een *day job*, hè? Iets over een SeeYoo dat ik uit de grond aan het stampen ben?”

“Nou ja...”, zei Vincent moeilijk.

“Ik ga er mee bezig”, glimlachte Buck meteen, “God, wat ben je makkelijk op de kast te krijgen. Van iemand die in het hoofd van andere mensen kan komen, had ik meer mensenkennis verwacht.”

Vincent vroeg zich af in hoeverre Buck weer een grap maakte. Hij betwijfelde het. Wat zei zijn moeder vroeger altijd ook alweer? Dat achter elke grap een kern van waarheid schuilt?

“Komen we bij scherm Drie”, ging Buck door, alsof hij een presentatie aan het houden was, “Miss Inga Ziegler. Geboren 1982 in voormalig Oost-Duitsland.” Buck ratelde verder en had ook haar geboorteplaats, huidige woonplaats, adres, emailadres, en zo nóg allerlei informatie boven tafel gehaald. Hij wist zelfs een foto tevoorschijn te toveren van Inga. Het was de eerste keer dat Vincent iets van haar zag. Een frisse jonge vrouw met een vrolijk wipneusje dat Vincent gek genoeg aan de acteur Kevin Bacon deed denken. Maar het meest bijzondere aspect aan haar waren de blauwe geverfde plukken in haar lange blonde haar.

“Wat denk je?”, vroeg Buck, toen Vincent bleef zwijgen.

Vincent bleef staren naar die foto van haar en besepte dat hem vanuit het niets een idee was in gevallen. “Weet je wat ik denk, Buck? Ik denk dat ik degene ben die haar moet gaan

opzoeken! Ik moet naar Leipzig!”

Buck keek hem verbaasd aan. Vincent glimlachte. Nu waren de rollen een keer omgedraaid en was het Buck die zich afvroeg of de gek met hem werd aangestoken.

Het vreemde was, hij wist zelf nog niets eens of hij het meende...

Wordt vervolgd